

22001A0403(01)

3.4.2001

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 93/40

UMOWA**między Wspólnotą Europejską a Republiką Islandii i Królestwem Norwegii dotycząca kryteriów i mechanizmów określania państwa właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl złożonego w Państwie Członkowskim lub w Islandii lub Norwegii**

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA

oraz

REPUBLIKA ISLANDII

oraz

KRÓLESTWO NORWEGII,

zwane dalej „Umawiającymi się Stronami”,

ZWAŻYWSZY, że Państwa Członkowskie Unii Europejskiej zawarły Konwencję dublińską określającą państwo właściwe dla rozpatrywania wniosków o azyl złożonych w jednym z Państw Członkowskich Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾, podpisaną w Dublinie dnia 15 czerwca 1990 roku (zwaną dalej „Konwencją dublińską”),

PRZYWOŁUJĄC fakt, że art. 7 umowy z dnia 18 maja 1999 roku, zawartej przez Radę Unii Europejskiej (zwanej dalej „Radą”) oraz Republikę Islandii i Królestwo Norwegii, dotyczącej włączenia tych ostatnich w realizację, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽²⁾ wzywa do zawarcia właściwych uzgodnień w sprawie kryteriów i mechanizmów określania państwa właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl złożonego w jednym z Państw Członkowskich lub w Islandii lub Norwegii,

ZWAŻYWSZY, że dlatego właściwe jest, aby włączyć do niniejszej Umowy postanowienia Konwencji dublińskiej i odpowiednie postanowienia, które zostały już przyjęte przez Komitet ustanowiony na podstawie art. 18 tej Konwencji, bez uszczerbku dla stosunków ustanowionych przez Konwencję dublińską między Umawiającymi się Stronami tej Konwencji,

ZWAŻYWSZY, że dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 roku w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych ⁽³⁾ (zwana dalej „dyrektywą o ochronie danych”) jest stosowana przez Islandię i Norwegię, tak jak jest stosowana przez Państwa Członkowskie Wspólnoty Europejskiej podczas przetwarzania danych do celów objętych niniejszą Umową,

UZNAJĄC jednakże, że postanowienia włączone do niniejszej Umowy muszą w miarę potrzeby zostać przyjęte w celu uwzględnienia stanowiska Islandii i Norwegii jako państw nienależących do Wspólnoty,

PRZEKONANE, że niezbędne jest włączenie do niniejszej Umowy mechanizmu zapewniającego spójność z rozwojem dorobku wspólnotowego, w szczególności w związku ze sprawami określonymi w art. 63 ust. 1 lit. a) Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską,

PRZEKONANE, że niezbędne jest zorganizowanie współpracy z Republiką Islandii i Królestwem Norwegii na wszystkich poziomach w odniesieniu do realizacji, praktycznego zastosowania i dalszego rozwoju Konwencji dublińskiej,

ZWAŻYWSZY, że w tym celu niezbędne jest ustanowienie struktury organizacyjnej, zapewniającej włączenie Republiki Islandii i Królestwa Norwegii w działalność w tych dziedzinach i umożliwienie ich udziału w tej działalności poprzez Komitet,

ZWAŻYWSZY, że 11 grudnia 2000 roku Rada przyjęła rozporządzenie (WE) nr 2725/2000 dotyczące ustanowienia systemu „Eurodac” do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania Konwencji dublińskiej ⁽⁴⁾ w celu pomocy w określaniu, która Umawiająca się Strona jest właściwa dla rozpatrywania wniosku o azyl, zgodnie z Konwencją dublińską (zwanego dalej „rozporządzeniem Eurodac”),

ZWAŻYWSZY, że niniejsza Umowa powinna zostać rozszerzona o kwestie objęte rozporządzeniem Eurodac w celu równoległej realizacji tego rozporządzenia w Islandii, Norwegii i Wspólnotach Europejskich,

ZWAŻYWSZY, że postanowienia tytułu IV Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską i akty przyjęte na podstawie tego tytułu nie są stosowane w odniesieniu do Królestwa Danii, ale że Danii powinno się dać możliwość uczestniczenia w niniejszej Umowie, jeżeli wyraża takie życzenie,

UZGODNIŁY, CO NASTĘPUJE:

⁽¹⁾ Dz.U. C 254 z 19.8.1997, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, str. 36.

⁽³⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, str. 31.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 316 z 15.12.2000, str. 1.

Artykuł 1

1. Postanowienia Konwencji dublińskiej, wymienione w części 1 Załącznika do niniejszej Umowy, i decyzje Komitetu ustanowionego art. 18 Konwencji dublińskiej, wymienione w części 2 wspomnianego Załącznika, realizowane są przez Islandię i Norwegię oraz stosowane w ich wzajemnych stosunkach i w ich stosunkach z Państwami Członkowskimi, z zastrzeżeniem ust. 4.
2. Państwa Członkowskie stosują reguły określone w ust. 1, z zastrzeżeniem ust. 4, w odniesieniu do Islandii i Norwegii.
3. Postanowienia dyrektywy o ochronie danych stosowane w odniesieniu do Państw Członkowskich w związku z danymi przetwarzanymi do celów realizacji i zastosowania postanowień określonych w Załączniku realizowane są i stosowane *mutatis mutandis* przez Islandię i Norwegię.
4. Do celów ust. 1 i 2 odniesienia do „Państw Członkowskich” w postanowieniach objętych przez Załącznik należy rozumieć jako dotyczące Islandii i Norwegii.
5. Niniejszą Umowę stosuje się do rozporządzenia Eurodac z uwzględnieniem szczególnej sytuacji Norwegii i Islandii poza Unią Europejską w związku z równoległą realizacją tego rozporządzenia w Islandii, Norwegii i Wspólnocie Europejskiej.

Artykuł 2

1. Podczas sporządzania projektu nowego prawodawstwa na podstawie art. 63 ust. 1 lit. a) Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską w dziedzinie objętej przedmiotem Załącznika do niniejszej umowy lub art. 1 ust. 5 Komisja Wspólnot Europejskich (zwana dalej „Komisją”) nieformalnie zasięga rady ekspertów z Islandii i Norwegii w ten sam sposób, jak zasięga rady ekspertów z Państw Członkowskich w celu sporządzania swoich wniosków.
2. Podczas przesyłania swoich wniosków, odnoszących się do niniejszej Umowy Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Komisja przesyła ich kopie Islandii i Norwegii.

Na wniosek jednej z Umawiających się Stron wstępna wymiana poglądów odbywa się na forum Wspólnego Komitetu ustanowionego na mocy art. 3.

3. Podczas fazy poprzedzającej przyjęcie ustawodawstwa, w ciągłym procesie informacyjno-konsultacyjnym, Umawiające się Strony konsultują się wzajemnie ponownie we Wspólnym Komitecie w znaczących momentach na wniosek jednej z nich. Po przyjęciu ustawodawstwa stosuje się procedurę ustanowioną w art. 4 ust. 2–7.
4. Umawiające się Strony współpracują w dobrej wierze podczas fazy informacji i konsultacji w celu ułatwienia, w końcowej fazie tego procesu, funkcji Wspólnego Komitetu zgodnie z niniejszą Umową.
5. Przedstawiciele Rządów Islandii i Norwegii mają prawo kierować sugestie do Wspólnego Komitetu odnoszące się do spraw wymienionych w ust. 1.

6. Komisja zapewnia ekspertom Norwegii i Islandii możliwie szeroki udział, stosownie do dziedzin, na etapie przygotowawczym projektowanych środków przedstawianych następnie komitetom, które wspomagają Komisję w wypełnianiu jej kompetencji wykonawczych. W tym względzie, podczas opracowywania środków, Komisja odnosi się do ekspertów z Islandii i Norwegii, tak jak odnosi się do ekspertów z Państw Członkowskich.

7. W przypadkach gdy Rada działa zgodnie z procedurą stosującą się do tego rodzaju komitetu, Komisja przesyła Radzie opinie ekspertów z Islandii i Norwegii.

Artykuł 3

1. Niniejszym ustanawia się Wspólny Komitet, składający się z przedstawicieli Umawiających się Stron.
2. Wspólny Komitet przyjmuje swój regulamin w drodze konsensusu.
3. Wspólny Komitet zbiera się z inicjatywy jego przewodniczącego lub na wniosek któregokolwiek z jego członków.
4. Wspólny Komitet zbiera się na właściwym szczeblu, zgodnie z okolicznościami, w celu dokonania przeglądu praktycznej realizacji i stosowania postanowień objętych Załącznikiem, włączając nowe akty lub środki określone w art. 1 przyjęte przez Komitet ustanowiony na mocy art. 18 Konwencji dublińskiej oraz w celu wymiany opinii w sprawie opracowania nowego prawodawstwa w oparciu o art. 63 ust. 1 lit. a) Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską i obejmującego przedmiot art. 1 ust. 5 lub Załącznika.

Uznaje się, że wszelka wymiana informacji dotycząca niniejszej Umowy odbywa się w obrębie mandatu Wspólnego Komitetu.

5. Urząd Przewodniczącego Wspólnego Komitetu sprawowany jest, przemiennie przez okres sześciu miesięcy, przez przedstawiciela Wspólnoty Europejskiej i przedstawiciela Rządu Islandii lub Norwegii, w kolejności alfabetycznej.

Artykuł 4

1. Z zastrzeżeniem ust. 2, jeżeli nowe akty lub środki związane ze sprawami określonymi w art. 1 zostają przyjęte przez Komitet ustanowiony na mocy art. 18 Konwencji dublińskiej, o ile wyrażenie nie stwierdza inaczej, są stosowane od tej samej chwili przez Państwa Członkowskie, z jednej strony, oraz przez Islandię i Norwegię, z drugiej.
2. O przyjęciu aktów lub środków określonych w ust. 1 Komisja niezwłocznie notyfikuje Islandię i Norwegię. Islandia i Norwegia niezależnie podejmują decyzję o przyjęciu ich treści i ich wdrożeniu w ich wewnętrzny porządek prawny. O decyzjach tych powiadamia się Sekretariat Generalny Rady i Komisję w ciągu 30 dni od przyjęcia danych aktów lub środków.

3. Jeżeli treść takiego aktu lub środka może być wiążąca dla Islandii jedynie po spełnieniu wymogów konstytucyjnych, Islandia powiadamia o tym Sekretariat Generalny Rady i Komisję w chwili notyfikacji. Islandia odpowiednio powiadamia na piśmie Sekretariat Generalny Rady i Komisję po spełnieniu wszystkich wymogów konstytucyjnych i dostarcza takich informacji jak najszybciej, przed datą ustanowioną dla wejścia w życie aktu lub środka w odniesieniu do Islandii zgodnie z ust. 1.

4. Jeżeli treść takiego aktu lub środka może być wiążąca dla Norwegii jedynie po spełnieniu wymogów konstytucyjnych, Norwegia powiadamia o tym Sekretariat Generalny Rady i Komisję w chwili notyfikacji. Norwegia odpowiednio, i najpóźniej sześć miesięcy od notyfikacji kompetentnej instytucji Unii Europejskiej, powiadamia na piśmie Sekretariat Generalny Rady i Komisję po spełnieniu wszystkich wymogów konstytucyjnych. Od daty ustanowionej dla wejścia w życie aktu lub środka w odniesieniu do Norwegii oraz do podania informacji o spełnieniu wymogów konstytucyjnych, Norwegia stosuje tymczasowo, w miarę możliwości, treść takiego aktu lub środka.

5. Przyjęcie przez Islandię i Norwegię aktów i środków określonych w ust. 1 tworzy prawa i obowiązki między Islandią i Norwegią, oraz między Islandią i Norwegią, z jednej strony, a Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej, z drugiej.

6. W przypadku gdy:

- a) Islandia lub Norwegia powiadamia o podjęciu decyzji o nieprzyjęciu treści aktu lub środka określonych w ust. 1, do których stosują się procedury określone w niniejszej Umowie; lub
- b) Islandia lub Norwegia nie powiadamia w terminie 30 dni wymienionym w ust. 2; lub
- c) Islandia nie powiadamia przed datą ustanowioną dla wejścia w życie dotyczącego jej aktu lub środka; lub
- d) Norwegia nie powiadamia w terminie sześciu miesięcy określonym w ust. 4 lub nie zapewnia tymczasowego stosowania przewidzianego w tym samym ustępie od daty ustanowionej dla wejścia w życie dotyczącego jej aktu lub środka;

niniejszą Umowę uznaje się za zawieszoną w odniesieniu do Islandii lub Norwegii, odpowiednio.

7. Wspólny Komitet bada sprawę, która doprowadziła do zawieszenia i przyjmuje środki w celu zaradzenia przyczynom nieprzyjęcia lub braku ratyfikacji w terminie 90 dni. Po zbadaniu wszelkich dalszych możliwości utrzymania właściwego funkcjonowania niniejszej Umowy, łącznie z możliwością uwzględnienia równoważności postanowień prawnych, może podjąć jednomyślną decyzję o przywróceniu Umowy. Jeżeli niniejsza Umowa pozostaje w zawieszeniu po 90 dniach, uznaje się ją za rozwiązaną w odniesieniu do Islandii lub Norwegii, odpowiednio.

Artykuł 5

Do czasu wejścia w życie środków określonych w art. 2 ust. 1 i zastąpienia postanowień określonych w art. 1 ust. 1, zgodnie z art. 4 ust. 3 i 4, jeżeli Umawiająca się Strona doświadcza poważnych trudności w wyniku istotnej zmiany okoliczności istniejących w chwili zawarcia niniejszej Umowy, może wnieść sprawę do Wspólnego Komitetu ustanowionego na mocy art. 3, aby ten ostatni mógł wprowadzić u Umawiających się Stron środki w celu zaradzenia sytuacji. Wspólny Komitet podejmuje jednomyślną decyzję w sprawie tych środków. W przypadku gdy nie można osiągnąć jednomyślności, stosuje się art. 8.

Artykuł 6

1. W celu osiągnięcia celu Umawiających się Stron polegającego na ustaleniu możliwie jednolitego stosowania i wykładni postanowień określonych w art. 1, Wspólny Komitet stale bada rozwój orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich (zwanego dalej Trybunałem Sprawiedliwości), jak również rozwój orzecznictwa sądów właściwych Islandii i Norwegii dotyczących tych postanowień. W tym celu Umawiające się Strony postanawiają zapewniać wzajemne niezwłoczne przekazywanie takiego orzecznictwa.

2. Z zastrzeżeniem przyjęcia niezbędnych zmian w regulaminie Trybunału Sprawiedliwości, Islandia i Norwegia są uprawnione do przedkładania Trybunałowi Sprawiedliwości dokumentów procesowych lub uwag na piśmie, w przypadkach gdy skierowane zostało do niego zapytanie ze strony sądu lub trybunału Państwa Członkowskiego w sprawie orzeczenia wstępnego dotyczącego wykładni jakiegokolwiek postanowienia określonego w art. 1 ust. 5 i w art. 2 ust. 1.

Artykuł 7

1. Islandia i Norwegia przedstawiają corocznie sprawozdania Wspólnemu Komitetowi w sprawie sposobu, w jaki ich organy administracyjne i ich sądy stosowały i dokonywały wykładni postanowień określonych w art. 1, według wykładni Trybunału Sprawiedliwości, w odpowiednim przypadku.

2. Jeżeli Wspólny Komitet, w terminie dwóch miesięcy od wniesienia do niego istotnej różnicy w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości i sądów Islandii i Norwegii lub istotnej różnicy w stosowaniu między organami zainteresowanych Państw Członkowskich i organów Islandii i Norwegii w odniesieniu do postanowień określonych w art. 1, nie jest w stanie zapewnić zachowania jednolitego zastosowania i wykładni, stosuje się procedurę zawartą w art. 8.

Artykuł 8

1. W przypadku sporu dotyczącego stosowania lub wykładni niniejszej Umowy lub w przypadku gdy występuje sytuacja przewidziana w art. 5 lub w art. 7 ust. 2, sprawa zostaje oficjalnie ujęta w porządku dziennym Wspólnego Komitetu jako przedmiot sporu.

2. Wspólny Komitet ma 90 dni od daty przyjęcia porządku dziennego, w którym spór został ujęty, na jego rozstrzygnięcie.

3. W przypadku gdy spór nie może zostać rozstrzygnięty przez Wspólny Komitet w terminie 90 dni przewidzianym w ust. 2, stosuje się termin dalszych 90 dni w celu osiągnięcia ostatecznego rozstrzygnięcia. Jeżeli Wspólny Komitet nie podjął decyzji do końca tego okresu, niniejszą Umowę uważa się za rozwiązaną w odniesieniu do Islandii i Norwegii, odpowiednio, wraz z końcem ostatniego dnia tego okresu.

Artykuł 9

1. W odniesieniu do kosztów administracyjno-operacyjnych związanych z założeniem i działaniem jednostki centralnej Eurodac, Islandia i Norwegia wnoszą do ogólnego budżetu Unii Europejskiej coroczny udział w wysokości:

- dla Islandii – 0,1 %,
- dla Norwegii – 4,995 %

wstępnej kwoty referencyjnej, wynoszącej 9 575 000 EUR w przydziale środków na zobowiązania i 5 000 000 EUR w kosztach narosłych, a począwszy od roku budżetowego 2002 – właściwych środków przyznanych w budżecie na odpowiedni rok budżetowy.

W odniesieniu do innych kosztów administracyjnych lub operacyjnych związanych ze stosowaniem niniejszej Umowy Islandia i Norwegia mają udział w tych kosztach poprzez wniesienie do ogólnego budżetu Unii Europejskiej corocznej sumy zgodnie z procentem produktu krajowego brutto tych krajów w stosunku do produktu krajowego brutto wszystkich uczestniczących krajów.

2. Islandia i Norwegia mają prawo do otrzymywania dokumentów dotyczących niniejszej Umowy oraz, podczas posiedzeń Wspólnego Komitetu, do wnioskowania o tłumaczenie na język urzędowy instytucji Wspólnot Europejskich, według ich wyboru. Jednakże wszelkie koszty tłumaczenia tekstu pisanego lub mówionego na języki lub z języków islandzkiego lub norweskiego ponosi, odpowiednio, Islandia lub Norwegia.

Artykuł 10

Organy kontrolne Islandii i Norwegii do spraw krajowej ochrony danych i niezależny organ kontrolny ustanowiony na mocy art. 286 ust. 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską współpracują w zakresie niezbędnym do wykonywania swoich obowiązków, w szczególności poprzez wymianę wszelkich użytecznych informacji. Procedury takiej współpracy uzgadnia się z chwilą ustanowienia tego organu.

Artykuł 11

1. Niniejsza Umowa nie ma wpływu w żaden sposób na Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym ani na żadną inną umowę zawartą między Wspólnotą Europejską a Islandią i/lub Norwegią lub Radą a Islandią i/lub Norwegią.

2. Niniejsza Umowa nie ma wpływu w żaden sposób na przyszłe umowy zawierane z Islandią i/lub Norwegią przez Wspólnotę Europejską.

3. Niniejsza Umowa nie ma wpływu na współpracę w ramach Nordyckiej Unii Paszportowej, w zakresie, w jakim taka współpraca nie jest sprzeczna oraz nie utrudnia niniejszej Umowy oraz aktów i środków opartych na niniejszej Umowie.

Artykuł 12

Królestwo Danii może wnioskować o uczestnictwo w niniejszej Umowie. Warunki takiego udziału zostają ustalone przez Umawiające się Strony, działające za zgodą Królestwa Danii, w Protokole do niniejszej Umowy.

Artykuł 13

1. Z zastrzeżeniem ust. 2–5 niniejszą Umowę stosuje się do terytorium, na którym stosuje się Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, oraz do Islandii i Norwegii.

2. Niniejsza Umowa nie ma zastosowania do Svalbard (Spitzbergen).

3. Niniejsza Umowa ma zastosowanie wyłącznie do terytorium Królestwa Danii zgodnie z postanowieniami art. 12 oraz do Wysp Owczych i Grenlandii wyłącznie w zakresie, w jakim stosuje się na tych terytoriach Konwencję dublińską.

4. Niniejsza Umowa nie ma zastosowania do francuskich departamentów zamorskich.

5. Niniejsza Umowa staje się skuteczna w Gibraltarze wyłącznie po zastosowaniu Konwencji dublińskiej lub jakiegokolwiek środka wspólnotowego zastępującego tę Konwencję w odniesieniu do Gibraltaru.

Artykuł 14

1. Niniejsza Umowa podlega ratyfikacji lub zatwierdzeniu przez Umawiające się Strony. Dokumenty ratyfikacyjne lub zatwierdzające składa się u Sekretarza Generalnego Rady, który pełni funkcję depozytariusza.

2. Niniejsza Umowa wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po powiadomieniu przez depozytariusza Umawiające się Strony o zdeponowaniu ostatniego dokumentu ratyfikacji lub zatwierdzenia.

Artykuł 15

Każda z Umawiających się Stron może wypowiedzieć niniejszą Umowę w drodze pisemnego oświadczenia skierowanego do depozytariusza. Takie oświadczenie staje się skuteczne sześć miesięcy po jego złożeniu. Umowa traci moc, jeżeli Wspólnota Europejska lub zarówno Islandia, jak i Norwegia, ją wypowiedzą.

Sporządzono w Brukseli, dziewiętnastego dnia stycznia roku dwutysięcznego pierwszego w jednym oryginalnym egzemplarzu w językach duńskim, niderlandzkim, angielskim, fińskim, francuskim, niemieckim, greckim, włoskim, portugalskim, hiszpańskim, szwedzkim, islandzkim i norweskim, przy czym teksty w każdym z tych języków są na równi autentyczne; taki oryginalny dokument zostaje złożony w archiwum Sekretariatu Generalnego Rady Unii Europejskiej.

Por la Comunidad Europea

For Det Europæiske Fællesskab

Für die Europäische Gemeinschaft

Για την Ευρωπαϊκή Κοινότητα

For the European Community

Pour la Communauté européenne

Per la Comunità europea

Voor de Europese Gemeenschap

Pela Comunidade Europeia

Euroopan yhteisön puolesta

På Europeiska gemenskapens vägnar

Fyrir hönd Evrópubandalagsins

For Det europeiske fællesskap

Por la República de Islandia

For Republikken Island

Für die Republik Island

Για τη Δημοκρατία της Ισλανδίας

For the Republic of Iceland

Pour la République d'Islande

Per la Repubblica d'Islanda

Voor de Republiek IJsland

Pela República da Islândia

Islannin tasavallan puolesta

På Republikken Islands vägnar

Fyrir hönd Lýðveldisins Íslands

For Republikken Island

Por el Reino de Noruega

For Kongeriget Norge

Für das Königreich Norwegen

Για το Βασίλειο της Νορβηγίας

For the Kingdom of Norway

Pour le Royaume de Norvège

Per il Regno di Norvegia

Voor het Koninkrijk Noorwegen

Pelo Reino da Noruega

Norjan kuningaskunnan puolesta

På Konungariket Norges vägnar

Fyrir hönd Konungsríkisins Noregs

For Kongeriket Norge

Handwritten signature of Anne J. Rønne.

ZAŁĄCZNIK

**POSTANOWIENIA ODNOSZĄCE SIĘ DO KONWENCJI DUBLIŃSKIEJ ORAZ DECYZJI KOMITETU
USTANOWIONYCH ART. 18 KONWENCJI DUBLIŃSKIEJ****Część 1: Konwencja dublińska**

Wszystkie postanowienia Konwencji, podpisanej w Dublinie dnia 15 czerwca 1990 roku, określającej państwo właściwe dla rozpatrywania wniosków o azyl złożonych w jednym z Państw Członkowskich, z wyjątkiem art. 16–22.

Część 2: Decyzje Komitetu ustanowione przez artykuł 18 Konwencji dublińskiej

Decyzja Komitetu nr 1/97 z dnia 9 września 1997 roku ustanowiona art. 18 Konwencji dublińskiej z dnia 15 czerwca 1990 roku, dotycząca postanowień odnoszących się do realizacji Konwencji.

Decyzja Komitetu nr 1/98 z dnia 30 czerwca 1998 roku ustanowiona art. 18 Konwencji dublińskiej z dnia 15 czerwca 1990 roku, dotycząca postanowień odnoszących się do realizacji Konwencji.
